

T.J. Lex

Za
hranicami
túžby

MARENČIN PT

Za hranicami túžby

T. J. Lex

**za hranicami
túžby**

MARENČIN PT

© T. J. Lex, 2022
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2022
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2022
Layout © Marta Blehová, 2022
958. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-1022-1 (viaz.)
ISBN 978-80-569-1023-8 (ePDF)
ISBN 978-80-569-1024-5 (ePub)

„Sleduje ťa,“ šepká mi do ucha kolegyňa, ktorú poznám viac ako rok, teda odvtedy, odkedy tu pracujem. Nie je mi celkom príjemné, ako sa na mňa tlačí, ale zakaždým, keď sa jej pokúšam striasť, je ešte dotieravejšia. Niežeby som ju nemala rada, ale chcem si držať ľudí od seba, a nie sa s nimi zblížovať. Povedzme, že som nikdy nemala šťastie na kamošky, o chlapoch ani nehovoriam.

„Ak to nie je Janko Koleník, tak o tom nechcem vedieť,“ poviem nevzrušene a pokračujem vo vykladaní tampónov. Už ma jej slová nevyvádžajú z miery tak ako nazačiatku. Zvykla som si na jej poznámky: *Pozerá sa na teba, vyvaluje oči, sleduje ťa...*

Po čase som zistila, že za tým nie je nič, čoho by som sa mala obávať. Len si namýšľala, že sa páčim každému chlapovi, ktorý vošiel do našich malých zastrčených potravín, a to iba preto, že vyzerám celkom k svetlu. Chlapi vraj majú radar na sexi ženy, je jedno, či majú na sebe sprané biele tričko, k tomu voľné nohavice a cez seba opásanú ošumelú zásteru vo farbách zdieračskej firmy.

Aj keby to bola pravda, nijako sa nesnažím na chlapov zapôsobiť. Stačilo mi. Dosť bolo lásky, sklamaní a bolestivého srdca i smútku zožierajúceho zdravý rozum.

„Neviem, o kom hovoríš, ale...“

„Nepoznáš Koleníka?“ Nadvihnem obočie. Vari je z inej plánety?

„Nezahovárajú... ten, ktorý sa na teba pozerá od regálu s cesto-

vinami, vyzerá dosť k svetu. Tuším najkrajší chlap, aký sem kedy vkročil. Prisahám! On je celkom iná trieda. Mám na to nos!“ povie a fukne si po ňom.

Asi preto máš za manžela totálneho kreténa, poviem v duchu. „Je mi to fuk,“ vyslovím hlasnejšie a podráždenejšie, než som chcela. Nerada pútam pozornosť. Nie je to hra na tajomnú, ale istý druh obrany. Rozpačito si prehodím blondavý cop na chrbát. Vlasy som si nedala ostrihať už poriadne dlho, možno aj tri roky. Ľudia, zväčša zákazníci, s nikým iným sa nestretávam, sa ma pýtajú, po kom ich mám také nádherné a či sa plánujem dať niekedy ostrihať.

V hlave kričím nikdy, nechcem prísť o tie pramene, ktorých sa dotýkal, no nahlas vyslovím neurčité možno. Deťom pripomínam Zlatovlásku. Bodaj by som aj ja bola taká odvážna ako ona a odhodlala sa utiecť z pomyselnej veže, do ktorej som sa zavrela. Môj predošlý svet mi chýba i nechýba zároveň. V mnohých ohľadoch sa však nič nezmenilo. Raz bieda, celý život bieda.

„Ani sa nepozrieš?“ zamáva mi hrubými prstami pred očami. Má ich také od toľkých rokov manuálnej práce. Zrobené. Toto čaká i mňa? Zatiaľ sa snažím o ruky starať, ale je toto moja budúcnosť? Chcela som byť lekárka, psychologička alebo... no to je jedno, všetky prihlášky skončili v koši mojej hlavy. Niežeby som si nevážila manuálnu prácu, mala som nejednu brigádu, kde som musela skôr preukázať zručnosť než rozum, ale... predstavovala som si to inak.

„Máš pravdu, nepozriem.“ Nadvihnem obočie pri pohľade na škatulku s najväčšou veľkosťou tampónov. Desivá predstava mať to v sebe.

„Škoda, lebo... dokelu, musím ísť do kasy. Ale poviem ti, prichádzaš o veľa.“

Pokrútim hlavou a pousmejem sa, podľa nej som prichádzala

o veľa pri každom z nápadníkov, ktorých si pre mňa vymyslela. Nerozumie tomu, ako taká mladá žena ako ja môže byť sama a nemať horúco v nohavičkách z každého pohľadného chlapa.

Ja poznám dôvod (vlastne je ich viacero), ale jej to na nos vešať nebudem. Minulosť som hodila do žumpy a hrabať sa v nej by bolo nechutné bláznovstvo.

Radšej sa budem sústrediť na prežitie. A prežitie úzko súvisí s peniazmi. A tie môžem získať jedine prácou a nadčasmi. Plat nemám veľký, ale keď k tomu pridám príplatky za víkendy a spomenuté nadčasy, zarobím celkom slušne. Dosť na to, aby som nežila na ulici alebo v lepšom prípade v nejakom útulku. Podľa mňa je to dosť motivujúce.

Spokojne urovnám škatulky a košík posuniem o kúsok ďalej, dávam si predsavzatie, že rýchlo vyložím vložky, a chystám sa pozrieť pečivo, polotovar, ktorý som dala rozmraziť a následne ho musím dať upiecť.

„Liana.“

Keď začujem meno vyslovené hlbokým podmanivým hlasom, strhnem sa a vzápätí ustrniem. V ďalšej chvíli sa mi roztlčie srdce a telo mi zaplaví vlna nepríjemných zimomriavok. Chvílkovú paralýzu vystrieda zvedavosť zmiešaná so vzrušením, ktoré v sebe nesie známky strachu. Roztrasie sa mi ruka, čo mám položenú na košíku. Stisnem ju v snahe neukázať, ako som v pomykove, až mi belejú hánky.

„Liana,“ zašepká. Nech s tým okamžite prestane! Nech zmizne! Nech jednoducho zmizne!

Mala by som to ignorovať, no napokon sa rozhodnem čeliť tomu, čo je nevyhnutné. Keď konečne dvihnem hlavu smerom k mužovi, vo vnútri ma premôže sklamanie, ktoré utlmuje prekvapenie pri pohľade naňho.

Čakala som niekoho iného, nechala som sa škaredo oklamať

svojou predstavivosťou a túžbou po človeku, ktorého už nikdy neuvidím a ani ho nebudem počuť, ale nádej... tá prekliata, neopodstatnená nádej ma totálne ochromila. „Prosím?“ spýtam sa neoriginálne, snažiac sa získať čas na to, čo má prísť.

„Liana, hľadal som ťa tak dlho a nájdem ťa tu?!“ Rukou neveriacky obsiahne priestor.

Dokelu, hovorí príšerne nahlas. Pozriem ku kase. Kolegyňa je ešte tam. Popri blokovaní stíha na mňa žmurknúť.

Nie je nejaká premotivovaná?

Ani netuší, čomu momentálne musím čeliť. Nemá ani poňatia, koľko rán na duši sa mi otvorilo a bolestne krváca. Viem, že on nie je pôvodcom mojich pocitov, ale nepriamo s nimi súvisí pre určité väzby.

„Asi ste si ma s niekým pomýlili. Dovolíte?“ Ukážem na vložky, ktoré nepočkajú a majú u mňa prioritu! A potom je na rade pečivo. Neskôr treba vyložiť malinovky, vymenúvam v mysli, nech utečiem z bludiska, do ktorého sa zatúlali znovu prebudené emócie.

Z úsmevu prejde do stavu zamračenia. Oči mu pristanú na cedulke s menom, ktorú mám pripnutú na škaredej fertuche, za ktorú sa snažím nehanbiť. Prikývne, lebo pochopil, ale ja budem aj naďalej hrať úlohu, ktorú som si vymyslela. Za starým životom som urobila hrubý škrt raz a navždy. Nech mi dá pokoj!

„Len som tadiaľto prechádzal a dostal som chuť na čokoládu. Neuveriteľné, že som ťa tu našiel,“ melie si ďalej svoje.

Premeriava si ma.

Mapuje ma.

Akoby zhodnocoval, čo sa za tie mesiace zmenilo, či zostalo všetko také, aké bolo, a čo sa poškodilo.

Nedokáže celkom porovnať to, čo vidí, s tým, čo si pamätá, lebo ma nemal šancu celkom spoznať a vídať sa so mnou. Navo-

nok som rovnaká, len trochu väčšie prsia svedčia o tom, že som zženštila.

Možno sa mi len stratila hravosť z tváre, ktorú on vlastne nikdy nepoznal. Daň za osudné prázdniny v Bratislave. Budem ju platiť až do smrti alebo kým nejakým zázrakom nestratím pamäť. Žonglovala som s myšlienkou dať sa zhypnotizovať, ale všetky loptičky popadali na zem a zhltol ich pekelný pocit, že také niečo nemôžem urobiť.

„Neviem, o čom točíte, ale s niekým ste si ma pomýlili.“ Nadvihnem ruky v geste, ktoré znamená, že je totálne mimo. Aj ja si budem hovoriť svoje. „Volám sa Tereza už dvadsaťpäť rokov.“

„Ty nemáš dvadsaťpäť, dievčatko,“ zasmeje sa potmehúdsky, modré oči mu iskria pobavením.

Pri tom oslovení sa mi podlomia nohy – nebyť košíka, neudržím sa na nich. Nesmie mi tak hovoriť. Nikto mi tak nesmie hovoriť. Do očí sa mi tisnú slzy, ktoré ma pália, ale nedovolím si úľavu.

Nie pred ním, nie tu a nie teraz.

„Žiadnu Lianu nepoznám,“ poviem sebedovomo, teda – snaha tam bola. „Nebudem s vami už hovoriť, mám prácu. A nevolajte ma dievčatko,“ doplním, hoci riskujem, že sa mi zlomí hlas. Len nech vie, že také oslovenie už nikdy nechcem počuť!

„Prepáč, už ti tak nepoviem. Ale prestaň hrať divadielko, Lili. Prosím,“ dodá s výrazom sexi šteniatka, ako keď dieťa vyslovuje čarovné slovičko a dosiahne ním temer všetko. Načiahne sa a mužnou opálenou rukou prekryje tú moju. Som v šoku! Preto nestihnem odtiahnuť.

Drahé hodinky svedčia o tom, že patrí medzi elitu, medzi horných desaťtisíc, či ako sa to hovorí.

Usmieva sa tak milo, tak nádejne... akoby práve nasadil dlho hľadanej Popoluške topánku a, hurá, sedí jej!

Jeho dľaň pasuje k tej mojej dokonale. Nemôžem však zabudnúť, že život nie je rozprávka, hoci je rovnako krehký ako drobná lodička, ktorá spôsobila šialenstvo a odrezávanie prstov a piat.

Po Alexovom pohrebe mojej mame, tete a mne slúbil, že sa o nás tri postará. Sme predsa rodina. Ja ale neznášam príživníctvo. A jedno ešte viac. Klamstvo. Nemohla som v ňom žiť. Preto som musela utiecť. A nielen preto... ale na to teraz odmietam myslieť. Podvedome si potiahnem zásteru. Ironické ja sa mi smeje do tváre. Preto teraz žiješ v inom klamstve?

Keď zbadám, že sa k nám približuje kolegyňa, precitnem a vytrhnem si ruku spod tej jeho. Nikdy som nebola taká rada, že ju vidím aj s tou jej všetečnou tvárou.

„Môžeš, prosím ťa?“ ukážem na balíčky.

„Mám za teba vyložiť tovar, aby si si mohla dať pauzu?“ znova na mňa žmurká tým istým spôsobom, ako keď sedela pri pokladni. Kristove rany, ona si myslí, že si chcem dať pauzu s ním? Čo si myslí, že si to s ním rozdá v sklade?

„Jasné, potrebujem ísť na véciko,“ hovorím za pochodu a doslova a do písma utekám z miesta činu. Zavriem sa na služobnom záchode a tam trávim nasledujúcich desať minút, až kým mi sem Maja nepríde vyklopkávať.

„Teri, čo je s tebou? Ja som myslela, že si chceš dať pauzu s ním! Máš sračku?“ hádže do mňa milión zvedavých a hlavne blbých otázok, na ktoré, preboha, v žiadnom prípade nebudem reagovať.

Prevrátim oči a takmer vybuchnem do hysterického smiechu. Tá teda veľa taktu nepobrala. „Daj mi chvíľku, okej?“

„Poznáš ho?“ vypytuje sa.

„Koho?“ zahrám pravú blondínu. Prečo mi nedá pokoj?

„Toho chlapa predsa. Vyzerala si, akoby to bol tvoj exekútor a prišiel od teba vymáhať dlhy. Zrejme si sa mu páčila, lebo sa na teba vypytoval.“

Obleje ma studený pot. „Povedala si mu niečo?“

„Nič. Za čo ma považuješ? Nie som predsa drbna.“ Níeee, to vôbec, odpoviem jej v duchu.

„Ešte je tu?“

„Nie, odišiel.“

Vyjdem von. „Chcel si len zalaškovať. Zmýlil si potraviny s bordelom.“

„Chcel od teba sex za peniaze?“

„Hej,“ zaklamem.

„Kokso, mala si mu povedať, že ja by som mohla,“ zažartuje a tvári sa znechutene, ale len tak naoko. Keby existovala opcia, ktorú spomenula, bola by za všetkými desiatimi, vlastne dvadsiatimi, ak počítam aj prsty na nohách. „Tí boháči... a pritom vyzeral tak slušne.“

Ešte čosi drmolí, vidno, že je vzrušená z toho, čo sa udialo, ale ja ju už nepočúvam. V hlave mi opakovane ako kladivo po hlavičke klinca bije jediná otázka. Vrátí sa ešte?

Dnešok bol vyčerpávajúci, videla som ho v každom rohu a za každým regálom. Ku koncu som ho dokonca i počula. Striehla som, či on nestriehne na mňa. Bola som natoľko paranoidná, až som sa bála, že na mňa vyskočí z koša na rožky. No viac sa už neobjavil.

Odľahlo mi, ale na ako dlho?

V kútiku mojej mladej duše ma tak trochu sklamalo, že sa tak rýchlo vzdal. Seriózne som však začala uvažovať o zmene pracoviska. Najhoršie bolo, že v tomto malom meste pre mňa veľa príležitostí nebolo. Nie pre mladú ženu bez ukončeného stredoškolského vzdelania a s falošnými dokladmi, na ktoré som minula dosť peňazí, no vyzerajú ako pravé, naozaj. Alebo som si len netrúfala a vyhovárala sa? Kedysi som túžila po kariére lekárky a teraz som predavačka. Tomu sa len ťažko dá veriť, moje minulé ja by to nepripustilo, no moje terajšie ja bez snov sa snaží nájsť aké-také zmierenie. Viem, že mi nepomôže, keď v sebe dookola premieľam stratenú budúcnosť... no nedokážem si pomôcť.

Na konci zmeny sa lúčim so svojou prostorekou kolegyňou, ktorá mi podáva igelitku s pečivom a inými potravinami. Aj ona mala jednu, niesla ju, akoby držala v rukách poklad.

„Ďakujem,“ snažím sa o srdečný úsmev, ale i tak sa cítim ako chudera aj za ňu.

„Prihodila som ti tam aj vínko. Pst...“ povie mi, keď zbadá moje rozhorčenie. „Nedákuuuj, moja. Urob si pekný večer,“ žmurká.

Jej veta mi rezonuje v hlave aj cestou domov. Takmer ulicami bežím, tak ďaleko siaha moja paranoja. Vidím ho v každom drahšie vyzerajúcom aute. Napokon, takmer bez dychu, skončím vo vchode rozpadávajúcej sa bytovky. Z pivnice sa ako vždy šíri pach marihuany.

Predpokladám, že susedov syn odnaproti si dáva jednu zdravotnú.

„Blbý fagan,“ mrmlem si popod nos, aj keď je len o dva roky mladší. Kráčam po schodoch ako taká starena, pri stehne mi šuští igelitka s logom nášho komunisticky vyzerajúceho obchodu.

Keď za sebou zatváram dvere bytu, s úľavou sa o ne opieram. Nakoniec sa vyzujem a bundu si veším na jediný kliniec trčiaci z ošarpanej steny v stiesnenej chodbičke. Prejdem do kuchyne, ktorá je spojená s miestnosťou, v ktorej spávam. Večery trávim vždy rovnako, niekedy mám až pocit, že som sa ocitla v teráriu pre škrečky a točím sa stále dookola. Uväznená v spleti terajšieho života a spomienok, občas dostanem napíť a najesť, ale necítim sa sýto. Aspoň nie psychicky. A som nepokojná.

Na malý stolík rozkladám veci z igelitky. Nepredané rožky, nejaké jogurty po záruke, vau, maslo... Aj keď sa mi to spočiatku zdalo čudné, teraz beriem, čo zostane a čo je po záruke, s veľkou radosťou. Šetrím, kde sa dá. Napokon vyberám z tašky víno. A dokonca ide o celkom slušnú značku. Dúfam len, že Maja zaň zaplatila. Niekedy sa na svoj vek správala dosť pochabo, aj keď viem: chcela ma potešiť.

Pre dnešok to beriem bez akýchkoľvek špekulácií. Človek musí občas aj vypnúť a zabudnúť. Práve vo chvíli, keď sa chystám otvoriť víno, niekto zazvoní. S povzdychom prejdem k dverám, ktoré sú, žiaľ, bez priezoru. Ja však viem, kto to je. Počujem zvuk jeho smiechu cez chabé papierové steny.

Otvorím dvere a zamračene si votrelca premeriam.

„Čo chceš?“

Namiesto odpovede sa mu z úst vyderie chechot. „Zlý byt... doriti...“ zadúša sa, pripadá mu vtipné, že zasa zablúdil.

„Chod domov, Miloš, a vyspi sa z... čohokoľvek, čo teraz zažívaš.“

„Ale no tak, Tessa, nenapadlo ti, že to robím tak trochu naschvál? Že to neni náhoda, že zaklopem vždy tebe a né sebe.“ Prehýba sa v páse. Je chudý ako slíž. Trávou prešpikovaný slíž. Stavím sa, že aj moč má zelený. „Sníva sa mi?“

„No jasné,“ poznamenám sucho, načo sa on rozžiari, lebo asi prepočul sarkastický podtón. „Tá najhoršia nočná mora,“ dodám ešte suchšie.

Ani neviem ako, prederie sa popri mne do malej kuchyne. Červ jeden.

„Jeeej, víno. A rožky, že aká hostina,“ vraví a ukazuje na moje pozáručné obschnuté hody okorenené alkoholom. „Scháloval by som aj ten stôl, taký som hladný.“

Schmatnem vrecko s rožkami a maslo. „Na, tu máš,“ vtisnem mu časť zásob do ruky, „ale už chod.“

„Čo si taká nepríjemná?“

„Asi preto, lebo si mi vtrhol do bytu, aj keď som ťa sem nepozvala. Asi preto, že si denne nechávaš odumierať mozgové bunky tam v pivnici.“ Je ľahké poštuchnúť ho k dverám, je ako pierko.

Moja kritika nepadá na úrodnú pôdu, ten osol sa všetkému rehoce. Vraj aké bunky. Najradšej by som mu dala pohlavok, no nebudem si drať ruku. Chcem mať len svätý pokoj. Pripíť sa a pozeráť do blba. „Podľa mňa máš krámy,“ poznamená ako najväčší znalec žien.

Vystrnadím ho pred dvere a nechávam pre istotu otvorenú len malú škáru.

„Nemôžem tu zostať, aspoň kým sa foter neodjebe na nočnú?“

Please, suseda, no tak, nebuď taká mrcha.“ Drgá do dverí, až mnou mykne. Žeby tú svoju mľandravosť len hral?

Spozorniem. „Aj ťa bije či len po tebe hučí?“ Nedá sa to prepočuť – papierové steny.

„Aká odpoveď je správna?“

„Pravdivá?“ reagujem otázkou.

„Po mne hučí a mamku občas zderie. Ručne-stručne,“ doplní. Opojený tým, čo zhúlil, to povedal s úsmevom na tvári.

Zalapám po dychu. „Doriti. A mama je doma?“

„Nie, ešte nedošla z roboty.“

Hryziem si do pery. To je dobre. Dúfam, že príde domov, až keď jej muž odíde na nočnú.

„Tak čo, môžem zostať?“

Chvíľu premýšľam. „Radšej nie,“ poviem nakoniec a rýchlo zavriem dvere. Netúžim po problémoch. Počujem ho nadávať, no potom jeho hlas zhltnie byt oproti, tak ako veľhad zhltnie človeka. Chvíľu je ticho ako pred búrkou. A vtedy sa to začne. Počuť hukot a nadávky. Obsah mi uniká. Chvíľu mám výčitky, že som ho tu nenechala, ale bojím sa, že by to nebolo prvý a posledný raz. Nemôžem ho tu ukrývať každý deň. Celé divadlo sa končí zatresknutím dverí a dupotom po schodoch. Ktorý utiekol z boja? Syn či otec?

Otvorenie vína vyznieva v strašidelnom tichu bytu ako bomba. V momente, keď si idem naliať do šálky, sa znova ozve klopanie. S povzdychnutím sa prešuchcem k dverám. Prudko ich otváram.

„Povedala som ti, že...“ Zaseknem sa uprostred vety. Od úžasu neviem nájsť slová. Stojí oproti mne a pozerá sa mi priamo do očí. Preglgnem. „A-ako si ma našiel?“

Zízam naňho ako na zjavenie. Je oblečený celkom inak, ako si pamätám z našich stretnutí, zrejme boli len dve či tri, a hoci som sa snažila nevšímať si ho, zabiehali mi k nemu oči.

Zakaždým mal na sebe dobre padnúci oblek s bezchybne napevno uviazanou kravatou, až mal človek dojem, že sa mu medzi košeľu a krk nevojde ani len steblo trávy. Napokon, kto by mu ho tam chcel dávať?

Teraz vymenil oblek za tmavé, na strategických miestach prešúchané rifle, tričko a rozopnutú koženú bundu. Pod tričkom, ktoré mu sedí ako uliate, sa črtajú dobre vypracované brušné svaly, za ktoré celkom určite vďačí drahému osobnému trénerovi. Aj vlasy má akési iné, menej uhladené, strnisko má však upravené – tiež istotne vďaka niekomu inému, konkrétne sa mu oň postaral nejaký barber.

Prekliaty bohatý snob. Je sexi a desí ma, ako sa ponáša na Alexa. Pre ich prekliatu genetickú podobnosť som na pohrebe takmer skolabovala. Nie je však pravda, že som utekala len pred ním. On bol len jedným z mnohých dôvodov.

Odkedy sa dnes objavil v mojej práci, očakávala som, že na mňa vyskočí odniekiaľ spoza regála alebo že na mňa bude číhať za rohom potravín, ale nenapadlo mi, že mi zaklope na dvere bytu. Možno bola moja paranoja namieste, keďže vystopoval, kde bývam. Pri predstave, že ma prenasledoval, mi po chrbrte prebehne mráz. Srdce mi tlčie ako o život.